

Waarom Christenen zich aan de Wet moeten houden (deel 48)

Onze zonden vergeten

12 April 2024

De volgende tekst is een bericht van Corner Fringe Ministries dat werd gepresenteerd door Daniel Joseph. De originele presentatie is te bekijken op:
<https://cornerfringe.com/media/pmmxv84/part-48-our-sins-forgotten>

*Delen van dit document zijn bewerkt uit de videoboodschap om een uitgebreid, geschreven document beter te presenteren. Er is speciale aandacht besteed aan het behoud van de oorspronkelijke context, maar dit document is niet woordelijk. Bijbelverzen staan in de rode tekst met andere citaten in blauw. Daarom wordt aanbevolen om dit document in kleur af te drukken. De Hebreeuwse woorden worden over het algemeen vergezeld van het getransliterende, Engelse woord. In de meeste gevallen moet het Hebreeuws van rechts naar links worden gelezen.

Welkom terug allemaal. We zijn bij aflevering 48 van onze serie *Waarom Christenen zich aan de Wet moeten houden*.

Wij hebben ons beziggehouden met Hebreeën 8, waarin de schrijver in zijn betoog sprak over het Nieuwe Verbond. Hij haalde een belangrijke profetie uit Jeremia 31 aan waarin God verklaarde een Nieuw Verbond met Zijn volk te zullen sluiten. Wij zullen zijn betoog in Hoofdstuk 8 afronden. Er zijn nog maar twee verzen over. We waren gebleven bij vers 11, dus laten we verdergaan in vers 12.

Hebreeën 8:12 – ¹² **Want Ik zal wat hun ongerechtigheden betreft genadig zijn en aan hun zonden en hun wetteloos gedrag beslist niet meer denken** (nadruk toegevoegd).

De schrijver citeerde van de profetie in Jeremia 31. We hebben de afgelopen weken gezien dat God iets wonderbaarlijks deed in Zijn belofte van het Nieuwe Verbond. Hij schreef Zijn wetten in onze harten en in onze gedachten, maar dat is niet alles wat het Nieuwe Verbond omvatte. Het omvatte iets van ongelooflijke betekenis: God zou onze zonden niet langer herinneren. Dat is een indrukwekkende gedachte. Om u te helpen de diepte daarvan te waarderen, wil ik vooruitgaan naar Hebreeën 10, omdat de schrijver hierop is ingegaan, zodat we de omvang van deze uitspraak kunnen begrijpen.

Hebreeën 10:1 – ¹⁰ **Want de wet, die slechts een schaduw heeft van de toekomstige heilsgoederen en niet het wezen van de dingen zelf, kan nooit met dezelfde offers, die zij – luister – jaar in jaar uit ononderbroken brengen, hen die naderen tot volmaaktheid brengen** (nadruk toegevoegd).

Voor de context, we lezen in Hebreeën 10. Vrijwel heel hoofdstuk 9 gaat over Yom Kipur, de Grote Verzoendag, wat de heiligste dag van het jaar is. Eén keer per jaar moest de priester op deze dag het Heilige der Heiligen binnengaan. Yom Kipur was de enige dag waarop hij het

Heilige der Heiligen kon binnengaan. De priester ging naar binnen met het bloed van stieren en geiten en sprenkelde het bloed op het verzoendeksel en voor het verzoendeksel. Deze hele ceremonie zorgde voor een voortdurende gezonde relatie tussen God en de mensen. Omdat de mens zonde had, was de enige manier om een relatie met God te behouden door het bloed.

Leviticus 17:11 zegt – ¹¹ **Want het leven van het vlees is in het bloed, en ik heb dat Zelf voor u op het altaar gegeven om voor uw leven verzoening te doen. Want het is het bloed dat door middel van het leven verzoening bewerkt** (nadruk toegevoegd).

Het bloed staat dus centraal voor het behouden van de relatie met God. Zonder het, is er gebrokenheid. Zonder het, is er geen hoop. Het is zo belangrijk dat de schrijver ons liet zien dat onder het Oude Verbond de offers van Yom Kipur tekortschoten. Waarom schoot het tekort?

Hebreeën 10:2-3 – ² **Zou er anders niet een einde gekomen zijn aan het offeren? Want zij die de dienst verrichtten, zouden zich dan in geen enkel opzicht meer bewust zijn van zonden, wanneer zij eens en voor altijd gereinigd waren.** ³ **Maar nu wordt men door deze offers elk jaar opnieuw aan de zonden herinnerd** (nadruk toegevoegd).

Elk jaar, op Grote Verzoendag, werden ze herinnerd aan hun zonden. Nogmaals, het is de dag dat de hogepriester het Heilige der Heiligen binnen ging met het bloed. God's volk werd dus geconfronteerd met de ernst en de verschrikking van hun zonden. Maar niet alleen zij; zoals we lezen in Hebreeën 8:12, werd ook God herinnerd aan hun zonden, wat een veel groter probleem is. U ziet dus, dat het tekortschoot. Elk jaar met Yom Kipur werd God herinnerd aan de zonden van het volk. Maar in het Nieuwe Verbond vond er iets prachtigs en moois plaats: God zond Zijn enige geboren Zoon.

We lezen in Hebreeën 10:14 – ¹⁴ **Want met één offer heeft Hij (Jezus) hen die geheiligd worden, tot in eeuwigheid volmaakt** (nadruk toegevoegd).

Voor hen die geheiligd worden, heeft Jezus vrijwillig Zijn eigen leven en Zijn eigen bloed gegeven. Omdat Hij dit deed, lezen we – ¹⁸ **Waar er nu vergeving voor is, is er geen offer voor de zonde meer nodig** (Hebreeën 10:18, nadruk toegevoegd).

Jezus' drie prachtige woorden, "**Het is volbracht,**" zullen door de eeuwigheid weerklinken. Er zal nooit meer een Yom Kipur zijn zoals Yom Kipur altijd onder het Oude Verbond is voortgezet. We hebben nu een slachtoffer dat voor eens en voor altijd genoeg was. Jezus hoeft niet elk jaar opnieuw aangeboden te worden, om de Vader aan onze zonden te herinneren. Door Zijn ene offer heeft Hij onze zonden zo ver als het oosten van het westen verwijderd (Psalm 103:12). God heeft onze zonden vergeten. Omdat we ons geloof in Jezus hebben gesteld, zijn die zonden die we hebben begaan gewist.

Om onze schulden zo schoon gewist te hebben, om dit soort vergeving te ontvangen, . . . ik kan er geen woorden voor vinden, omdat ik het niet verdien. Niemand verdient die soort vergeving.

Ware vergeving vergeet. Eén ding waarmee God mij in de loop der jaren heeft geconfronteerd is dat ware vergeving vergeet. Dat is de gezegende werkelijkheid van het Nieuwe Verbond.

Laten we Hebreeën 8:13 lezen – ¹³ **Als Hij spreekt van een nieuw verbond, heeft Hij daarmee het eerste voor verouderd verklaard. En wat oud is verklaard en wat verouderd, staat op het punt te verdwijnen** (nadruk toegevoegd).

Het Nieuwe Verbond heeft het Oude Verbond dus vervangen. Wij weten dat een belangrijk onderdeel onder het Oude Verbond het offersysteem van de dierenoffers was. Maar vandaag voor ons is dat Jezus. Houd in gedachten dat, wanneer de schrijver zegt: **"wat oud is verklaard en wat verouderd, staat op het punt te verdwijnen,"** de context sterk betrekking had op het offer. Het Oude Verbond en zijn systeem waren verouderd en stonden op het punt te verdwijnen.

Hier is een fascinerend stuk geschiedenis. Wist u dat de rabbijnse overleveringen iets hebben vastgelegd dat gebeurde in de laatste 40 jaar van de tempel? Ze erkenden dat de tempeldiensten niet functioneerden zoals ze altijd hadden gefunctioneerd; zozeer zelfs dat het tot op de dag van vandaag is bewaard. We vinden dit in het Traktaat Yoma, wat niet geheel toevallig het traktaat is dat is gewijd aan de Grote Verzoendag. Yoma betekent eenvoudigweg "de dag." Dit is wat we lezen:

Talmud, traktaat Yoma 39 – **Veertig jaar voor de vernietiging van het heiligdom viel het lot niet in de rechterhand, en de karmozijnen draad werd nooit wit, en het gewaad van licht scheen nooit, en de deuren van de binnenplaats openden zich vanzelf** (nadruk toegevoegd).

Deze dingen die zijn opgetekend, zoals **"het lot viel niet in de rechterhand,"** waren dingen die met Yom Kipur werden gedaan. Het refereert aan de ceremonie tijdens Yom Kipur, de meest heilige dag van het jaar, wanneer alle zonden werden vergeven. Er waren twee loten: één voor de Heer en één voor Azazel, de zondebok. Wanneer de priester zijn hand in de loterijdoos stak, kwam het lot voor de Heer altijd in zijn rechterhand tot de laatste 40 jaar van de tempel. Er was iets gebeurd.

De karmozijnen draad die aan de deur van de tempel was vastgebonden, zou wit worden, wat aangaf dat de zondebok op zijn juiste bestemming was aangekomen en dat de Heer het had ontvangen. Dit zou gebeuren op Yom Kipur. Veertig jaar lang werd de karmozijnen draad nooit wit, wat aangaf dat de dingen die ze deden tijdens de Yom Kipur-dienst om de zonden van God's volk weg te nemen, niet werden geaccepteerd.

Kijk naar de realiteit van wat de schrijver van de Hebreeënbrief zei. Hij zei dat wat verouderd en oud werd, klaar was om te verdwijnen. De laatste 40 jaar dat de tempel stond was van 30 n.Chr. tot 70 n.Chr. Wat gebeurde er in 30 n.Chr.? De kruisiging en dood van Jezus van Nazareth.

De schrijver van de Hebreeënbrief schreef de woorden: **"wat oud is verklaard en wat verouderd, staat op het punt te verdwijnen,"** vlak voor de vernietiging van de tempel. We weten niet of het

twee, vijf of acht jaar daarvoor was, maar we weten dat het vlak voor de vernietiging van de tempel was. Hij begreep dus dat de tempeldiensten niet meer functioneerden zoals ze altijd hadden gefunctioneerd. Hij begreep de betekenis van het offer van Jezus en dat ze in een overgangperiode waren, van het Oude Verbond naar het Nieuwe Verbond.

Vandaag komen wij niet tekort. Wij hebben verzoening door ons geloof in Jezus en het belijden van onze zonden aan Hem. Wij kunnen er zeker van zijn dat de Vader die zonden nooit meer zal herinneren. Moge de God van Israël, moge de Heer Jezus, het Pascha-lam, die de zonden van Israël wegneemt, die de zonden van Zijn volk wegneemt, u zegenen en u beschermen.